

II.— Τὸν κάκου, λόγια χάνεις,
καύμινε φαρλατά,
καὶ τὸν Χριστὸν νὰ κάνης
κανεὶς δὲν σὶ κυτιῶ.

Κι' ἂν ἄλλ' ἄντ' ἄλλων θέλων
γυρνῆς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὸν Χριστὸν 'Αρνίον,
δὲν μπαίνεις φυλαχί.

Καὶ μένει μόνον ἓνα
γιὰ σὶ τὸν κουρελιάρη,
νὰ ταμπουνηῖς μ' ἔμεινα
κι' ἔλο νὰ τρῆς στυλιάρη.

Ψάλλε, Μούσα ψωραλέα, τρομερὸν Εἰσαγγελέα.

Κι' εἶπε 'στὸν Βαλασόπουλον τὸ σεβαστὸ Κορδόνι :
αὐτὸ θέλω, Βαλασόπουλε, νὰ μοῦ γενῆς ἀρνόνη,
δαίξε καλὰ πόδες εἶσαι
κι' ἔλο τὸν κόμο 'βρίσε,
τράβη τοῦ Σ κ ρ ἱ π ταῦτῃ
κι' ἄτιμα 'πίς χαρτιᾶ
τὰ φύλλα τάνεζάρτηκα, τὰ φύλλα τἀπειρόκαλα,
ὅπου δὲν γλείφουν λαίμαργα ξαναγλειμμένα κόκαλα.»

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς ἀνάξιος ἐβῆν
τοιαύτης ἐντολῆς,
κι' ἀνάμειστος γολθῆς
μικροῦ μεγάλου αὐθαρεῖ ὄσο παραδῶν τοὺς κἀνει.

Κι' ἡ λαμπρῶν τοῦ Στίματος ὤμειτο κι' ἐγεραίρετο
κι' ὁ Φασουλῆς ἐχαίρετο
ὡς ἐμαθε πὺς τῆς Αὐλῆς εἰδείθη δικαστῆς
κι' ὑπερσίας πρὸς αὐτὴν προσέφερε 'ἐξαιρέτους
ὁ πρὶν ἀμειλικτος ἐχθρὸς καὶ Ροβισπιέρως πρῶτης,
ὁ μὲ τὴν Ν ἔ μ ε σ ι ν ἔμῶν παντοπακοῦ ἔμειτους.

Μὴ στυματῆς, Εἰσαγγελεῦ, ἠλάλαξαν τὰ πλήθη,
μὰ κι' ἡ σκιά τοῦ Σέλωνος ὡς μάρτυς προσεκήθη,
κι' ὅπως ὁ Κρεῖσος ἄλλοτε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ἄλων
ἔδωκ 'Σέλων Σέλων.»

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεῦς περιέσωσεν ἑσταμπούνα
κι' ὁ Γουναράκης δυνατὰ τοῦ 'τιναξέ τὴν γούνα,
κι' ὁ Μπεκαρίας ὁ πολὺς εὐρήνης τὸν μπαλιὰ του,
ποῦ καὶ Κορδοῦναι
ἐτραχύλισαν ἐκαὶ
πὺς ὁ σερὸς Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του.

Καὶ τώρα 'μπρὸς καὶ 'πίσω του σπαθὶ τὸν φοβερίζει,
ὅμως ὁ Βαλασόπουλος σπαθὶ δὲν χαμπαρίζει,
παλλήκκαρες ἐκ γενετῆς χωρὶς κανένα τρόμο
ξίρει νὰ παῖζῃ τὸ σπαθὶ, νὰ παῖζῃ καὶ τὸν νόμο.

'Ἐστὸ τοσάκι ἐπαίξεις καὶ ξιρομάχου ὀρούς
καὶ τώρα τρῦκα μὲ μπηκκαίεις τοὺς ἀντιπάλους ἄλους,
γιὰ νὰ χαρῆ κι' ὁ Θόδωρος, τῶν νόμων Βασιλεῦς,

καὶ 'στὸ πείον τῆς τιμῆς
νὰ συμβῶσθωμεν κι' ἐμαῖς
ὅτι τοιούτος ἔσπευεν ἡμῖν Εἰσαγγελεὺς.

Πᾶρε πῶζαις . . . ἔλαλεῦ ! . . .
μὰρς ἔμπρὸς, ἐν, ὄσο, τρία,
κτύπα τους, Εἰσαγγελεῦ,
νὰ χαρῆς τὸν Μπεκαρία.

Τοῦ Πρακτορείου Δίκη, ὅπου δὲ πᾶνει ὄφικη.

Πάλ' ἡ Π α λ ι γ γ ε ν ε σ ι α, πολυσεύχιστη κυροῦλα,
γιὰ τὰ πλοῦτη ποῦ θὰ πάρῃ ράβει μὲ χρυσὴ σακκοῦλα,
κι' ὄσο βλίπει πὺς τὰ χρόνια τῆς φεραῖουν τὰ μαλαὰ
νὰ πλουτίσ' ἡ κακομοῖρα θέλει σῶνει καὶ καλὰ.

Καὶ τὸν κόσμο διαμοιρῆει μὲ γεροντικά κηπίρτα
ἡ μαρβίλα μακ ἡ γρήτσα,
κι' ἀποράσεις κάθε τόσο ξερουρνίει δυναταῖς,
κι' ἑκπῶν ἐξήντα θέλει χιλιαδούλαις μετρηταῖς,
καὶ 'στους Πρακτοράς τῶν φύλλων χυνοῖς μύδρους, χυνοῖς λάβρα,
καὶ 'στῆς οἰκῆς τὰ λιμπρίτα λάκκο λὲν πὺς ἐχ' ἡ φάβρα.

Μὴ συμβόλαια ζητῆτε καὶ χαρτιᾶ καὶ ντοκουμέντα,
ἡ γρηροῦλα δὲν σηκῶνει καὶ πολλῆ πολλῆ κουδίντα...
μὴν ὁ λόγος τῆς μονάχα δὲν συμβόλαια δὲν κἀνει
καὶ τὸ κύρος τῆς κυροῦλαις γιὰ τὴν Θίμεικα δὲν φθαίνει ;
Μὴν τῆς λῆτε τίτοιμας σάχλαις γιὰτὶ γίνεται θηρίο
κι' ἂν δὲν θίλῃς τὸ κακὸ σου κλήρωσὶ τὴν, Πρακτορείο.

Τάχα τόσος νέος πλοῦτος 'στὸ χρυσὸ πουγγὶ σου ὀκμήτῃ ;
τάχα τὸ Πρακτορείο θὰ τὸ χῆψῃ μόνη, φῶς μου ;
ὄλα δυνατὰ νὰ γίνου ὄσο βλίπεμα νὰ λάμπῃ
Κορδοῦ Δικαιοσύνη, πολυκάντηλο τοῦ κόσμου.

Καὶ καμθόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Αν' τὰ Παρλεμ, Μούσα μου, πὺς ἴδε μὴν ἐλαχῆς
ὁ μάγος 'Αιθιοπούλος, ὁ πρῶτος μαεστρὸ-Γιάννης,
πάλι λοιπὸν μὰς τῆρεσε, πάλι θὰ μὰς μεράγῃ,
πάλι μὲ τὰ κασπίρα σου τὸν κόμο θὰ κουράγῃ,
πάλι μὲ τὸ φαλλίσι σου ναρπίσους θὰ μὲ πᾶνης,
πάλι κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς ὁ μὴσπευθῆναις
κυσαρσάκι θὰ γενῆ καθὸς ὁ Νεαληγιάννης,
πάλι ἐξεδίωτα κορμὰ κηροσφῆρῶν θὰ τῆνης
καὶ μὲ τὸ ράβε κἀμας νὰ τρῆς δὲν θὰ προσθῆνης,
καὶ πάλι καλῶς ὄρσιες καὶ μὴ μὰς χελοσκάνης.

Τὸ Α ὀ κ ε σ ο ν τοῦ Μ α κ ρ ῆ, παντοῦ μονατεῖν,
καθ' ὄλα ὁ 'ἐντελειστατων ὁ Εὐρωπατεῖν,
καρπούς πλουσίους κι' ἀγλαοῖς καο' ἔτος ἀνάδεις,
ἐκαὶ μαθαίνει τὸ παιδί πὺς πρέπει νὰ δευδῶς
χωρὶς ἡ γλώσσα κουτουροῦ νὰ τρέχῃ σὺν φαλλίσι,
ἐκαὶ κι' ὁ γυθὸς τοῦ Φασουλῆ προκίσει καὶ σπουδαίει.